

TILANNE VSDTP:ssä JA PUOLUEEN LÄHIMMÄT TEHTÄVÄT

VSDTP on elänyt ennenkuulumattoman vaikeat raivoavan vastavallankumouksen vuodet ja nykyään se on oikealla tiellä, palauttamassa ennalleen järjestöään, lujittamassa voimiaan ja johtavaa vaikutustaan Venäjän proletariaattiin, joka antoi itsevaltiudelle mahtavia iskuja vuonna 1905 ja joka murskaa sen tulevassa vallankumouksessa.

Vaikeat vuodet 1908—1911 olivat hajaannuksen vuosia; juuri siihen aikaan erosi VSDTP:stä vuonna 1906 puolueeseemme liittyneen ja meidän, bolshevikkien, mukana menshevikki-opportunisteja vastaan kulkeneen Puolan ja Liettuan Sosialidemokratian nykyinen Päähallinto.

Puolan sosialidemokraattisten työläisten on arvioitava kriittillisesti tämä nykyisen Päähallinnon erkaneminen VSDTP:stä. Sen vuoksi otan hyvin mielelläni vastaan Puolan ja Liettuan Sosialidemokratian *Varsovan komitean* kehotuksen selittää „Rabotshaja Gazetassa”⁴⁴ lyhyesti puolueen jakaantumisen syitä ja sitä surullista osaa, jota nykyinen Päähallinto on tässä jakaantumisessa esittänyt, sekä osoittaa koko Venäjän sosialidemokraattisen proletariaatin lähimmät tehtävät.

I

Vuoden 1905 vallankumouksen aikana esiintyneet bolshevikkien ja menshevikkien väliset erimielisyydet ovat puolalaisille työläistovereille tunnettuja. Useat huomattavat Puolan ja Liettuan Sosialidemokratian edustajat, kuten esimerkiksi Rosa Luxemburg, olivat ensin, vuonna 1904, menshevikkien puolella, mutta vallankumous paljasti pian

heidän virheensä ja todisti selvästi menshevikkien opportunistimin.

Vuosien 1908—1911 vastavallankumous toi Venäjän historiaan uuden vaiheen. Vanha itsevaltius otti vielä yhden askeleen porvarillista monarkiaa kohti. Syntyi tilanherrain ja suurporvariston Duuma. Tsarismi ei vielä ollut menettänyt maaorjuudellista luonnettaan, mutta se harjoitti porvarillista agraaripolitiikkaa, jonka tarkoituksena oli juurruttaa mahdollisimman nopeasti maan yksityisomistusta miljoonien talonpoikien ennen kuulumattomaan taloudelliseen häviöön saattamisen ja tuhoamisen hinnalla. Porvarillinen liberalismi teki äkkikäännöksen vastavallankumouksen puoleen ja juhli oikeita luopuruuden orgioita.

Sivistyneistön keskuudessa yleensä vallitsi ennenkuulumaton hajaannus ja hoipertelu. Proletariaatti sai niskaansa vainot tsaarivallan kostaessa vallankumouksesta sekä luopioiden parhaustulvat.

VSDTP:n tehtävänä oli työväenluokan *vallankumouksellisen* sosialidemokraattisen puolueen säilyttäminen *sopeutuen uusiin* toimintaolosuhteisiin.

Jo ensi askeleet tämän tehtävän täyttämiseksi toivat VSDTP:ssä esiin uusia proletaarisvastaisia virtauksia, jotka horjuttivat *itse* puolueen *olemassaoloa*. Ne oli synnyttänyt vastavallankumuksemme historiallinen tilanne. Nuo porvarilliset virtaukset olivat *likvidaattoruus ja otzovismi*.

Porvarillisen rintamakarkuruuden aallon mukaansa tempaamat likvidaattorit luopuivat vallankumouksesta. He vetivät ristin illegaalisen puolueen päälle ja etsivät itselleen yksinomaan legaalista maaperää kesäkuun 3 (16) päivän muka „perustuslaillisessa” hallitusjärjestelmässä ja saarnasivat sen perustuslaillista uudistamista. „Julkinen työväenpuolue” ja *perustuslaillisten reformien* tunnukset — siinä heidän politiikkansa olemus. Se ei ollut sosialidemokraattista, vaan liberaalista työväenpolitiikkaa.

On suorastaan naurettavaa verrata likvidaattoreita länsieurooppalaisissa sosialidemokraattisissa työväenpuolueissa oleviin opportunisteihin (kuten nykyinen Päähallinto Tyskan vaikutuksesta tekee), se on selvää. Likvidaattorimme eivät tunnusta puoluetta sen illegaalisessa, s.o. nykyisessä muodossa, vaan järjestävät *uutta*, legaalista puoluetta. Se ei ole virtaus puolueen sisällä,

se on puolueesta loittonemistä. Likvidaattorien ilmeinen puolueesta luopuminen ja sen hajottaminen ovat aiheuttaneet kiivasta vastarintaa itse menshevikkienkin taholta. Venäjällä työläismenshevikit *eivät* ole lähteneet likvidaattorien perässä ja ulkomailla menshevikki Plehanov on asettunut „puoluekantaisten” menshevikkien (antilikvidaattorien) johtoon. Plehanov on nyt todennut lehdistössä avoimesti ja selvästi, että likvidaattorit *järjestävät uutta puoluetta*.

Puolalaisten työläisten tiedoksi lisäämme, että likvidaattorien tärkeimpiä äänenkannattajia ovat: ulkomailla „Golos Sotsial-Demokrata”⁴⁵ (Martov, Dan, Axelrod y.m. „golosilaiset”); Venäjällä — „Nasha Zarja” (Potresov, Levitski, Tsherevanin y.m.). „Otzovistit” (sanasta „otzvatj” — kutsua pois sosialidemokraatti-edustajat III Duumasta) boikotoivat III Duumaa ymmärtämättä sitä, että oli käytettävä Duuman puhujalavaa ja kaikkia „legaalisia mahdollisuuksia” vallankumouksellista sosialidemokraattista toimintaa varten. Vuoden 1905 vallankumouksellisen taktiikan tunnuksot he muuttivat sisällöttömiksi korulauseiksi. Kokemus osoitti pian, että III Duuman boikotointi oli järjettömyyttä, joka vie venäläiset sosialidemokraattiset boikotoijat vastoin heidän tahtoaankin anarkismin raiteille. Joskin kesällä 1907 enemmistö bolshevikeista kannatti boikottia, niin jo keväällä 1908 se käsitti kokemuksen opeukset ja vastusti varsin jyrkästi „otzovistien” agitaatiota Pietarissa ja Moskovassa. Kärsittyään tämän täydellisen tappion Venäjällä otzovistit puoltajineen elää kituuttivat ulkomailla aivan voimattoman pienen „Vperjod” ryhmän muodossa (Lunatsharski, Aleksinski y.m.).

Lienee tarpeetonta lisätä, että koska järjestöt Venäjällä olivat enimmäkseen heikkoja ja koska ulkomaiset ryhmät olivat erillään Venäjällä tehtävästä työstä, niin useimmat näistä ryhmistä aivan „vapaasti” hajottivat ja turmelivat puoluetta tunnustamatta kerta kaikkiaan mitään kuria ja saamatta miltään Venäjän järjestöltä valtuuksia äänenkannattajan johtamiseen tai kirjasten ja lentolehtisten julkaisemiseen. Paitsi pikku ryhmiä, joilla oli erilaiset periaatteelliset katsomukset, muodostui — kuten tavallisesti — erinäisiä aivan periaatteettomia pikku ryhmiä, jotka pyrkivät hankkimaan poliittista pääomaa meklauksella, pikkumaisella

diplomatialla ja juonitteluilla muka „sovinnon” ja „yhdistymisen” aikaansaamiseksi puolueessa. Trotski wieniläisine „Pravda” lehtineen ja Tyszka Päähallintoineen olivat tällä alalla mainioita mestareita.

II

VSDTP:n eteen nousi kysymys, miten puolue olisi palautettava ennalleen.

On selvää, ettei puoluetta voitu palauttaa ennalleen *yhdessä* niiden kanssa, jotka tahtoivat *likvidoida* puolueen, eikä niidenkään kanssa, jotka boikotoivat Duumaa ja legaalisia mahdollisuuksia; joko ulkomaisten pikku ryhmien, jotka harjoittivat tuota porvarillista politiikkaa, oli siitä luovuttava ja alistuttava Venäjällä olevien järjestöjen, ryhmien ja kerhojen valtavan enemmistön tahtoon taikka Venäjän oli palautettava puolue ennalleen *vastoin* noiden ulkomaisten pikku ryhmien tahtoa.

Tammikuussa 1910 pidettiin viimeisen kerran VSDTP:n Keskuskomitean täysistunto, joka yritti pelastaa sosialidemokratiasta erkanevat likvidaattorit ja otzovistit ohjamalla heitä puoluetoinnin raiteille. Noiden molempien poikkeamien järjettömyys ja epäsosialidemokraattisuus oli niin ilmeinen, ettei *kukaan* tohtinut niitä puolustaa. *Yksimielisesti* todettiin, että ne olivat *porvarillisia* virtauksia, että ainoastaan luopuminen niistä saattaa luoda edellytykset puolueen uudestisyntymiselle.

Mutta yksimielinen päätös ei ole riittävä, mikäli sen jälkeen ei seuraa yksimielinen toiminta. Vastoin Keskuskomitean täysistunnon päätöksiä likvidaattorit ja otzovistit eivät vähentäneet, vaan *voimistivat* hajotustyötään. Osoittautui, että *puolueen puolesta* taisteli sen Pää-äänenkannattaja bolshevikkien ja puolalaisten johtamana puolitoista vuotta (tammikuu 1910 — kesäkuu 1911) ja tällöin menshevikki Plehanov oli tarmokkaasti apuna taistelussa likvidaattoreita vastaan.

Puoluetta *vastaan* „työskentelivät” kaikkiin voimin likvidaattorit, vperjodilaiset, Trotski ja Bund. Latvialaiset horjuivat asettuen useimmiten likvidaattorien puolelle.

Likvidaattorit menivät hajotustyössään niin pitkälle, että hävittivät puolueen Keskuskomitean! Täysistunto päätti palauttaa Keskuskomitean Venäjällä ennalleen ja kooptoida

uusia jäseniä, mutta likvidaattorit eivät suostuneet edes tulemaan yhteenkään istuntoon, vaan julistivat sekä illegaalisen puolueen että illegaalisen Keskuskomitean „vahingolliseksi”. Voidaanko tämän jälkeen verrata likvidaattoreita länsieurooppalaisiin opportunisteihin muuten kuin juonittelutarkoituksessa?

Puolue jäi ilman Keskuskomiteaa. Puolueen hajoaminen oli kiertämätön. Sen saattoivat palauttaa ennalleen vain *Venäjän* järjestöt, s.o. Venäjällä toimivat järjestöt. Ja siinä juuri tulikin näkyviin Tyszkän kaksinaamainen juonittelu-politiikka kaikessa loistossaan, kun hän Päähallinnossa majorisoi periaatteellisemman politiikan kannattajat ja sai Päähallinnon katkaisemaan välinsä VSDTP:hen, sai Päähallinnon asettumaan puolueen ja sen likvidojien *väliin*.

Jotta tämä politiikka, joka vahingoittaa Puolan sosialidemokraattista liikettä, tulisi ymmärrettäväksi, mainitsimme ensin erään tosiasian puolueemme *aatteellisen* taistelun alalta.

Keskuskomitean täysistunto, kuten edellä mainitsimme, tuomitsi likvidaattoruuden yksimielisesti. Mutta yksi osa tärkeimmässä päätöslauselmassa (sen niin sanottu 1. §) puettiin toimitettaessa aivan päinvastaiseen sanamuotoon; se oli eduksi likvidaattoreille. Mainitussa pykälässä on lausuttu mielipide, että nykyään, s.o. vastavallankumouksen aikana, sosialidemokratia *ensi kertaa* soveltaa täydellisesti käytäntöön kansainvälisen sosialidemokratian menetelmiä. Tämän luopioiden teorioille takaportin jättävän pykälän ehdotti Tyszka, joka yritti luovia likvidaattorien ja puolueen välillä. Luonnollisesti likvidaattorit kannattivat kiihkeästi tätä pykälää auttaen Tyszkaa „pääsemään voitolle”; osa bolshevikeista, niin sanottu „sovittelijain” (s.o. tosiasiallisesti trotskilaisten) ryhmä luisui samoin likvidaattorien puolelle.

Täysistunnon jälkeen Plehanov teki mainiota, purevaa pilaa tuosta pykälästä (tietämättä, kuka oli sen laatija) sen „turpeuden”, epämääräisyyden ja integraalisuuden vuoksi. Minä esiinnyin Plehanovin jälkeen ja kerroin tuloksettomasta taistelustani Tyszkän, „sovittelijain” ja likvidaattorien liittoa vastaan*.

* Ks. Teokset, 16. osa, ss. 221—226. *Toim.*

Yksikään Päähallinnon lukuisista kynäilijöistä ei ole kahden vuoden aikana virkkanut *sanaakaan* tuon pykälän puolustukseksi.

Tyszkan luoviminen johti vain puolueen katsomusten likvidaattorimaiseen vääristelyyn.

Organisaatiokysymyksessä olivat tällaisen politiikan tulokset vieläkin surkuteltavampia.

Keskuskomiteaa ei ole olemassa. Puolueen voi palauttaa ennalleen vain Venäjän järjestöjen konferenssi. Entä kuinka konferenssi saadaan kutsutuksi koolle? Todennäköisesti *ei yhdessä* niiden kanssa, jotka likvidoivat puoluetta, vaan *ilman heitä*.

Tyszka yrittää pysytellä tasapainossa, luovii ja pelaa puolueen „yhdistämistä” niiden kanssa, jotka sitä likvidoivat. Ensin Tyszka ynnä „sovittelijain” ryhmä (aivan voimaton ulkomainen pikkuryhmä, joka ei kokonaiseen vuoteen saanut ainoatakaan painotuotteidensa tilausta yhdeltäkään Venäjän järjestöltä) yhtyvät bolshevikkeihin, ottavat tehtäväkseen *valvoa* konferenssin koollekutsumista, antavat konferenssia koollekutsuville asiamiehille rahaa ja lähettävät näitä asiamiehiä vakuuttaen tällöin „yhdistävänsä” puoluetta (tuo vakuuttelu herättää homeerista naurua sekä likvidaattoreissa että meissä).

Nuo asiamiehet aloittavat kiertomatkinsa *Kijevistä*, missä järjestö oli niin eittämättömän menshevistinen, että jopa vannoutuneet vihollisemmekin, Trotski ja latvialaiset, myönsivät sen lehdistössä. Koska likvidaattorit hyökkäilivät vimmatusti konferenssiamme vastaan, täytyy Puolan työläisten tietää, että Venäjän organisaatiokomissio konferenssin koollekutsumiseksi muodostettiin (lokakuussa 1911) nimenomaan edellä mainitun järjestön osanotolla. Ja juuri tämän järjestön (Kijevin) edustaja oli konferenssissa mandaattivaliokunnan puheenjohtajana!

On selvää, että Venäjän organisaatiokomission enemmistön muodostavat bolshevikit ja osa „puoluekantaisista” (s.o. likvidaattorienvastaisista) menshevikeistä. Muut ryhmät eivät olleet siinä edustettuina, sillä nehan ovat vain ulkomaisia kuvitelmia vailla yhteyksiä Venäjälle.

Ja silloinpa Tyszka epätoivoissaan siitä, ettei ollut mahdollisuutta toimia välittäjänä ja juonitella pelaten yhdistymistä likvidaattorien kanssa, erkani Venäjän

organisaatiokomissiosta eikä saapunut konferenssiin *kolmin-kertaisesta* kutsusta huolimatta.

Sen sijaan hän osallistui *likvidaattorien* neuvottelukokoukseen⁴⁶, jossa pohdittiin toisen (likvidaattorien) konferenssin koollekutsumista, ja... poistui sieltä sanottuaan, että sen osanottajat ovat likvidaattoreita!! Eikö tuollainen „sovitteija” olekin aika ilveilijä? *

III

VSDTP:n tammikuun konferenssi yhdisti useimmat Venäjän järjestöt: Pietarin, Moskovan, Volgan, Kaukasian, Etelän ja Läntisen aluepiirin. Konferenssi totesi, että likvidaattorit („Nasha Zarja”) olivat asettaneet itsensä puolueen ulkopuolelle. Konferenssi ilmoitti, ettei se kannata mitään vastuuta ulkomaisista ryhmistä, jotka teoillaan rappeuttavat puoluetta.

Kahdessakymmenessä kolmessa istunnossaan konferenssi käsitteli seikkaperäisesti kaikkia taktiikkakysymyksiä sekä hyväksyi koko joukon päätöksiä Pää-äänenkannattajan ja kaikkien johtavien puolue-instanssien edelläkäyneen nelivuotisen toiminnan hengessä. Konferenssi asettui puolueen ylimmäksi instanssiksi ja valitsi Keskuskomitean.

Se, että likvidaattorit ja heidän kanssaan kaikki voimatomat ulkomaiset pikku ryhmät suu vaahdossa hyökkäilevät puolueen konferenssia vastaan, on täysin ymmärrettävää. Konferenssi tuomitsi ne. Jokaisella tuomitulla on oikeus 24 tunnin ajan haukkua tuomareitaan.

Mutta Venäjällä *ei ole* toista Keskuskomiteaa enempää kuin toista sosialidemokraattista puoluetakaan. Kieltäytyessään tulemasta tähän konferenssiin ja uskotellessaan Puolan työläisille, että puolueen ja likvidaattorien „yhdistäminen” on mahdollista (meklarien avulla), Tyszka ja Päähallinto petkuttavat työläisiä. Tuon petkutuksen takia Puolan työläiset menettivät mahdollisuuden neuvotella venäläisten toverien kanssa, pohtia yhdessä taktiikkaa ja tunnuslauseita niin tärkeällä ajankohdalla kuin ovat huhti-

* „Vorwärts” lehdessä Päähallinto sanoo Trotskia likvidaattorien asiamieheksi ja „Krasnoje Znamjassa” se todistelee, että ei ainoastaan PPS:n likvidaattorilaisen levitsän kanssa, vaan myös Puolan likvidaattorilaisen Bundin kanssa on mahdollista yhdistyä!! Tyszka taas lupaa yhdistää VSDTP:n ja venäläiset likvidaattorit.

ja toukokuun päivien vallankumouksellinen nousu sekä IV Duuman vaalit.

Vallankumouksellisen nousun voimistuminen Venäjän proletariaatin keskuudessa on ilmeistä. On edistettävä tuota voimistumista, lujitettava illegaalista järjestöä, annettava liikkeelle oikeat vallankumoukselliset tunnukset, torjuttava legalisti-likvidaattoerien opportunisti, kyllästettävä legaaliset järjestöt likvidaattoisuudenvastaisella hengellä ja siihen suuntaan suoritettava IV Duuman vaalit — siinä ne lähimmät tehtävät, joita VSDTP suorittaa nykyään käytännössä ja joihin nähden teoreettinen asenne määriteltiin Yleisvenäläisessä tammikuun konferenssissa.

Toimintansa suunnan puolesta Puolan vallankumoukselliset sosialidemokraattiset työläiset kulkevat meidän mukamme. Lopetan siis tähän, lausuttuani varmuuden siitä, että Puolan proletariaatti pystyy yhdistymään meihin, VSDTP:hen, myöskin organisatorisesti, nykyisen Päähallinnon periaatteellisesta horjunnasta huolimatta.

*Julkaistu heinäkuun 16 p:nä 1912
„Gazeta Robotnicza” lehdessä
№ 15—16
Allekirjoitus: N. L e n i n*

*Julkaistaan lehden
tekstin mukaan
Venäjännös puolan kielestä*